

Arrest

nr. 58 590 van 25 maart 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Liberiaanse nationaliteit te zijn, op 10 januari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 december 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Y. CHALLOUK, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Liberiaans staatsburger te zijn, van Key-origine, afkomstig van Montserrado-county. Tot uw 15e levensjaar woonde u bij uw ouders die moslims zijn. Toen u 15 jaar was, wou u echter geen moslim meer zijn. U werd uitgelachen op school door medeleerlingen omdat u een sluier moest dragen. U begon een christelijke kerk te bezoeken. Toen uw vader dit ontdekte ontferde hij u en werd u gedwongen zijn huis te verlaten. U werd opgevangen door 'sister Pat', een andere bezoeker van de Kings Christian church en ging bij haar wonen in Lawrence Lane. U voelde zich goed bij haar maar in augustus 2010 begon u bedreigingen te krijgen van een groep genaamd 'moslim radicals'. U werd door hen geviseerd omdat u ooit moslima was en u dit dus nog steeds moest zijn. Ze dreigden ermee u met zuur te verbranden en u te doden. Toen deze bedreiging ernstiger werd en de moslims naar uw huis kwamen, dook u onder in de kerk. Ondertussen besloot sister Pat dat u het land diende te verlaten

en contacteerde de Filip, een man die u hielp naar België te komen, waar u op 2 september 2010 asiel vroeg.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Er dient immers te worden vastgesteld dat u totaal niet aannemelijk maakt van Liberia afkomstig te zijn en er heel uw leven, tot uw komst naar België, gewoond te hebben. Zo kent u, uitgezonderd de Liberiaanse hoofdstad, geen steden in Liberia (zie gehoor CGVS, p. 2). U verklaart initieel van de stad (city) Mustradon-count afkomstig te zijn (zie gehoor CGVS, p. 2). Wanneer u gevraagd wordt de naam van deze stad op te schrijven, blijkt u hiervoor de door u naar het gehoor meegenomen papieren te moeten doornemen om de naam te kunnen reconstrueren (zie gehoor CGVS, p. 2). Hierna blijkt dat u eigenlijk Montserrado bedoelt (zie notitieblad achteraan gehoorverslag). Montserrado is echter een county (administratieve indeling in Liberia), en geen stad (zie informatie in uw administratief dossier). U slaagt er bovendien niet in te preciseren waar in Montserrado u woonde (zie gehoor CGVS, p. 2). Verder verklaarde u dat u later in Lawrence Lane woonde, maar ook hier kan u niet situeren waar in Liberia Lawrence Lane zich dan wel bevindt, hoewel u er gedurende 9 jaar gewoond hebt (zie gehoor CGVS, p. 2). U weet niet in welke stad Lawrence Lane ligt en verklaart er niet veel over te weten aangezien u ondergedoken leefde (zie gehoor CGVS, p. 2). Deze verklaringen zijn echter in strijd met uw latere verklaringen over uw beweerdte vervolging, waarbij u stelde dat u moslims tegenkwam op straat (zie gehoor CGVS, p. 6), wat allerm minst wijst op een ondergedoken leven en waardoor u niet aannemelijk kan maken dat u totaal niet weet waar Lawrence Lane ligt. Bovendien verklaarde u dat het in de buurt van uw kerk ligt (zie gehoor CGVS, p. 3). Aangezien u nu net deze kerk gekozen zou hebben omdat ze dichtbij uw (ouderlijke) huis lag (zie gehoor CGVS, p. 3) en u dus reeds lange tijd die kerk bezocht, voor u in Lawrence Lane woonde, is het merkwaardig dat u niet beter Lawrence Lane en uw oude woonplaats kan situeren.

Verder verklaart u dat u van etnische origine Key bent en dat uw ouders ook Key praatten (zie gehoor CGVS, p. 1-2). U kan echter niet echt situeren van welk deel van Liberia de Key afkomstig zijn (zie gehoor CGVS, p. 2). Ook werd deze stam niet teruggevonden als Liberiaanse etnie in de informatie waarover het CGVS beschikt. U slaagde er trouwens maar in slechts één Liberiaanse stam, namelijk Gola, te noemen en kende daarbuiten geen andere Liberiaanse etnieën. U herkende zelfs het woord 'madingo' niet als een Liberiaanse etnie (zie gehoor CGVS, p. 2). Verder bleek u helemaal niet op de hoogte te zijn over de burgeroorlog die tot 2003 in Liberia woedde. U verklaarde toen te jong te zijn geweest (zie gehoor CGVS, p. 3) maar was nochtans 17 jaar toen de oorlog eindigde. U weet echter niets te zeggen over de toestand in uw woonplaats tijdens deze oorlog, weet niet wie de strijdende partijen waren en kan niet zeggen wanneer de oorlog uiteindelijk eindigde ('lang geleden') (zie gehoor CGVS, p. 3). Ten slotte kan u zelfs de (volledige) naam van de huidige president van Liberia niet noemen (zie gehoor CGVS, p. 3).

Al deze elementen laten toe ernstig te twijfelen aan uw bewering als zou u van Liberia afkomstig zijn en er heel uw leven gewoond hebben. Bijgevolg kan ook geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen betreffende de problemen die u in Liberia situeert.

Bovendien kan ook geen geloof gehecht worden aan uw verklaring als zou u bekeerd zijn van de islam tot het christendom. U maakt immers niet aannemelijk dat u ooit moslim zou geweest zijn.

Zo kent u niet de naam van het heilige boek van de moslims. Pas als de naam u gegeven wordt, zegt u hem te kennen (zie gehoor CGVS, p. 5). U blijkt echter niet te weten in welke taal dit boek oorspronkelijk werd opgesteld (zie gehoor CGVS, p. 5). Verder kent u niet de Hady (bedevaart naar Mekka) en blijkt u zelfs Mekka en Medina zelf niet te kennen (zie gehoor CGVS, p. 5). U blijkt ook niet te weten dat een moslim vijfmaal daags dient te bidden in de richting van Mekka. U verklaart dat de bidrichting wijzigt naarmate de zon draait (zie gehoor CGVS, p. 5-6). Wanneer u gevraagd wordt naar welke feesten moslims vieren, zegt u dat moslims inderdaad Salah doen (zie gehoor CGVS, p. 5). Wanneer gevraagd wordt wat er dan gevierd wordt, refereert u naar Kerstmis maar slaagt u er niet in uit te leggen wat de moslims dan precies vieren (zie gehoor CGVS, p. 5). U verklaart bovendien dat alle moslimfeesten 'Salah' zijn en kent geen andere namen van feesten (zie gehoor CGVS, p. 5). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (zie kopie in uw administratief dossier) blijkt echter dat er wel degelijk meerdere belangrijke moslimfeesten zijn met andere namen en dat Salah het voor moslims verplichte dagelijkse rituele gebed is. **Hieruit kan besloten worden dat u totaal niet aannemelijk maakt ooit moslima geweest te zijn, waardoor geen geloof kan worden gehecht aan problemen die u zou gehad hebben omwille van uw bekering tot het christendom.**

Ten slotte kan nog worden opgemerkt dat ook de verklaringen die u aflegde met betrekking tot uw problemen zelf niet geloofwaardig zijn. Zo verklaarde u initieel meermaals dat u, tot dit jaar, geen problemen kende bij sister Pat. U verklaarde nooit meer uw ouders gezien te hebben (zie gehoor

CGVS, p. 2), niet door hen gezocht of gevolgd te zijn aangezien zij het waren die u uit huis hadden gezet (zie gehoor CGVS, p. 6) en dat de kerk veilig voor u was tot dit jaar (zie gehoor CGVS, p. 6). Pas wanneer u gevraagd werd waarom men u na negen jaar toch begon lastig te vallen, kwam u op al die verklaringen terug en verklaarde u plots dat u gedurende die negen jaar toch meermaals bedreigd werd (zie gehoor CGVS, p. 6), wat echter niet meer geloofwaardig is gezien uw eerdere verklaringen. U slaagt er dan ook niet in aannemelijk te maken dat u plots na negen jaar gevisieerd zou worden door moslim-radicalen.

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld. U bent ten slotte niet in het bezit van enig document dat uw identiteit, reisweg of asielrelaas kan ondersteunen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel wordt de schending aangevoerd van artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 op de formele motivering, evenals een feitelijke en juridische foutieve motivering, beoordelingsfout, alsook de schending van artikel 1A van het Internationaal verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling.

Met betrekking tot de Liberiaanse nationaliteit merkt verzoekster op dat ze analfabeet is en slechts flarden van woorden kan neerschrijven en herkennen. Verzoekster stelt dat het niet verwonderlijk moet overkomen dat ze niet alle steden van haar eigen land kent, noch ten volle op de hoogte is van de verschillende stammen die in haar land aanwezig zijn. Verzoekster stelt nog dat ze dom werd gehouden en dat dit gegeven niet tegen haar mag spelen. Verzoekster stelt dat ze wel van Liberiaanse nationaliteit is.

Verzoekster meent dat het Commissariaat-generaal ten onrechte de mening is toegedaan dat ze geen moslim zou zijn. Verzoekster stelt dat ze dom werd gehouden en analfabeet is. Verzoekster meent dat het feit dat ze niet alle feestdagen van buiten kent, onvoldoende is om te besluiten dat ze geen moslim zou zijn. Verzoekster stelt wel degelijk moslima te zijn en perfect op de hoogte te zijn van haar religie. Verzoekster betoogt dat het niet tegen haar mag spelen dat ze geen interesse vertoonde voor de islam en zich tot het christendom bekeerde. Verzoekster poneert dat ze perfect op de hoogte is van de christelijke religie.

Verzoekster meent dat de bestreden beslissing ten onrechte stelt dat ze niet aannemelijk heeft gemaakt dat ze een reëel risico op ernstige schade of een gegronde vrees voor vervolging zou hebben aangetoond. Verzoekster heeft het land verlaten uit vrees voor represailles door moslimradicalen. Ze voert aan dat de doodstraf de voorgeschreven straf is inzake de bekering van islam naar christendom.

2.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.2. Artikel 48/3, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen.

Luidens artikel 1, A.2 van dit verdrag is een vluchteling elke persoon “die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”

Uit het voorgaande blijkt dat de vluchtelingendefinitie uit volgende criteria bestaat die in hoofde van de asielzoeker cumulatief dienen vervuld te zijn om erkend te worden als vluchteling in de zin van artikel 48/3, § 1 van de vreemdelingenwet:

- een vreemdeling zijn in de zin van artikel 1 van de vreemdelingenwet;
- gegronde vrees hebben voor vervolging;
- om redenen van zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging;
- zich buiten het land bevinden waarvan men de nationaliteit bezit;
- de “bescherming” van het land van nationaliteit niet kunnen of, “wegens deze vrees”, niet willen invoeren of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.

Voor de beoordeling van de voorwaarde dat de verzoekende partij de bescherming van het land van nationaliteit niet kan of, uit hoofde van deze vrees, niet wil invoeren, moet de “nationaliteit” begrepen worden als de band tussen het individu en een bepaalde Staat (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la Convention de 1951 et du Protocole de 1967 relatifs au statut des réfugiés*, Genève, 1979, heruitgave, 1992, pagina 22, § 87).

Het onderzoek van deze voorwaarde veronderstelt dat het land van bescherming moet worden vastgesteld.

Het probleem van het bewijs van de nationaliteit van de asielzoeker staat echter op moeilijkheden zowel in rechte als in feite waarmee rekening dient te worden gehouden in de redenering die wordt gevolgd. Enerzijds bepaalt artikel 144 van de Grondwet dat geschillen over burgerlijke rechten bij uitsluiting tot de bevoegdheden van de hoven en rechtbanken behoren en anderzijds bepaalt artikel 145 van de Grondwet dat geschillen over politieke rechten tot de bevoegdheid van de rechtbanken behoren, behoudens de bij de wet gestelde uitzonderingen. De Raad heeft bijgevolg geen rechtsmacht om kennis te nemen van geschillen die betrekking hebben op burgerlijke rechten of om kennis te nemen van geschillen die betrekking hebben op politieke rechten die de wetgever hem niet uitdrukkelijk heeft toegewezen. Aangezien de geschillen betrekking hebben op een nationaliteit van een persoon die niet een door de wetgever aan de hoven en rechtbanken onttrokken politiek recht tot voorwerp hebben, heeft de Raad geen rechtsmacht om de nationaliteit van de asielzoeker te bepalen, noch om te beslissen welke nationaliteit deze bezit, of hij er meerdere heeft dan wel of hij staatloos is.

Het voorgaande mag uiteraard niet tot gevolg hebben dat het onderzoek van de gegrondheid van een asielaanvraag onmogelijk wordt gemaakt. Hieruit wordt evenwel afgeleid dat in geval van twijfel over de nationaliteit van de asielzoeker of, indien hij er geen heeft, over het land waar hij zijn gewone verblijfplaats had, het beide partijen toekomt de Raad zo precies en gedetailleerd mogelijk in te lichten over de bepaling van het land ten aanzien van hetwelk het onderzoek van de beschermingsaanvraag dient te worden uitgevoerd.

Het komt allereerst de asielzoeker toe de nodige informatie te verschaffen om over te kunnen gaan tot het onderzoek van zijn aanvraag, eveneens vanuit de invalshoek van de bepaling van het land dat geacht wordt bescherming te bieden.

Zijn juridische en materiële situatie kan dit echter moeilijk maken. Vanuit juridisch standpunt is de vluchteling immers een persoon *“die de bescherming van [zijn] land niet kan of, uit hoofde van [zijn] vrees [te worden vervolgd], niet wil inroepen”* en geniet hij ofwel geen diplomatieke bescherming van dat land, ofwel heeft hij goede redenen om die bescherming niet te willen roepen, hetgeen de vaststelling van zijn nationaliteit door het voorleggen van een sluitend bewijs, zoals een nationaal paspoort of een officieel identiteitsdocument, onmogelijk kan maken. Vanuit materieel standpunt kan de vaststelling van de nationaliteit van de asielzoeker ook complex worden gemaakt door de omstandigheden waarin hij zijn land heeft moeten ontvluchten of door de verwijdering ten gevolge van zijn ballingschap in het gastland.

Omwille van deze moeilijkheid om een sluitend bewijs voor te leggen, zal de asielzoeker desgevallend zijn nationaliteit moeten aantonen louter op basis van zijn verklaringen, eventueel onderbouwd door andere stukken die aanwijzingen van zijn nationaliteit zijn of, in het geval van een staatloze, van het land van zijn gewone verblijfplaats.

Het komt de verwerende partij toe te beoordelen of uit deze verklaringen redelijkerwijs kan worden afgeleid dat de asielzoeker de nationaliteit voldoende aantoonst. Indien zij van oordeel is dat dit niet het geval is en dat het onderzoek van de aanvraag ten aanzien van een ander land dient te gebeuren, komt het haar toe dit land te bepalen door de overwegingen in rechte en/of in feite die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten. Indien de verwerende partij van oordeel is dat dit land niet kan worden bepaald, omwille van de houding van de asielzoeker of om elke andere reden, en ze dus onmogelijk kan overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de asielaanvraag, is het eveneens haar plicht om de redenen die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

Bij de beoordeling van deze redenen en in het bijzonder deze afgeleid uit de feitelijke kennis van het land van nationaliteit van de verzoekende partij, houdt de Raad bij de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht rekening met het aangehouden profiel van de verzoekende partij. Hij onderzoekt, naast de vraag of deze redenen feitelijk juist zijn en steun vinden in hetgeen waarop de Raad in rechte vermag acht te slaan, of deze correct zijn beoordeeld door de verwerende partij en of hij op grond daarvan en al naargelang het geval, al dan niet aangevuld met de voor de besluitvorming relevante gegevens waarop hij in het raam van de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht in rechte vermag acht te slaan, kan beslissen. Deze beoordeling van de feitelijke kennis geschiedt *in concreto*. In de eerste plaats wordt rekening gehouden met de kennis ter zake in hoofde van de verzoekende partij van feitelijke gegevens die behoren tot de onmiddellijke leefomgeving van de verzoekende partij. Naargelang de aard van het voorgehouden profiel, kan ook rekening worden gehouden met de feitelijke kennis van de ruimere leefomgeving, waarbij deze kennis in hoofde van de verzoekende partij daarbij uiteraard minder doorslaggevend is en er alleszins niet kan toe leiden dat de onwetendheid inzake feitelijke gegevens binnen de onmiddellijke leefomgeving die de beoordeling het meest bepalen, buiten beschouwing wordt gelaten.

2.2.3. Verzoekende partij voert aan dat zij de Liberiaanse nationaliteit heeft. Uit haar verklaringen zoals deze blijken uit het administratief dossier (stuk 4, p.1-3) dient te worden vastgesteld dat zij (i) behoudens de hoofdstad, geen andere stad kent in Liberia (ii) verklaart afkomstig te zijn uit *“Mustradon-count”* wat zij na inzage in haar documenten wijzigt in *“Montserrado”* (iii) verklaart dat Montserrado een stad is terwijl het eigenlijk een *“county”* is; uit de landeninformatie blijkt dat een *“county”* een soort provincie is (iv) verklaart in Lawrence Lane te hebben gewoond doch ondanks een beweerd verblijf aldaar van negen jaar, dit niet weet te situeren (v) etnisch een *“Key”* is, doch dat zij niet kan situeren van waar in Liberia de *“Key”* afkomstig zijn; dat in de landeninformatie evenmin de *“Key”* zijn weergegeven als een etnie en zij geen gegeven bijbrengt dat duidt op het bestaan van deze etnie (vi) behoudens de *“Gola”* geen etnie kan benoemen en de *“Mandingo”* in haren hoofde als etnie onbekend voorkomt (vii) totaal onbekend bleek te zijn inzake enig element van de hevige strijd die woedde in Liberia tussen 1989 en 1997 en 1999 tot 2003 (cf. landeninformatie, stuk 1, p.10-11), terwijl deze burgeroorlog een impact op haar leven dient te hebben gehad indien zij daadwerkelijk in Liberia verbleef (viii) verklaart dat de huidige president een zekere *“Ellian”* is.

Van verzoekende partij, die aanvoert tot de derde klas het secundair onderwijs te hebben gevolgd (administratief dossier, stuk 8, ‘vragenlijst’, nr.10), kan verwacht worden dat zij kennis heeft van namen van andere steden dan de hoofdstad, van etnische groepen en elementen kan aanbrengen over de wijze waarop het jarenlange conflict in Liberia (dat zich nagenoeg haar hele jeugd afspeelde) haar leven heeft beïnvloed. De onwetendheid van de verzoekende partij inzake elementen die behoren tot de elementaire kennis van haar directe leefomgeving zijn, zoals hoger vastgesteld, dermate frappant dat geen geloof kan gehecht worden aan haar voorgehouden Liberiaanse nationaliteit.

2.2.4. De ongeloofwaardigheid van de verklaringen van de verzoekende partij wordt nog verder versterkt door haar verklaringen inzake de islam, het geloof dat zij vroeger zou hebben aangehangen. Zo blijkt dat zij (i) verklaart dat alle feesten van de moslims “salah” noemen (ii) de steden Mekka en Medina niet kent (iii) niet zelfstandig op de naam “Koran” kan komen en onwetend is omtrent de taal waarin deze werd geschreven (iv) verklaart dat de bidrichting afhankelijk is van de stand van de zon (v) verklaart dat de moslims tweemaal per dag moeten bidden (administratief dossier, stuk 4, p.5-6). Deze verklaringen stroken niet met de landeninformatie in het administratief dossier.

2.2.5. Het verweer van de verzoekende partij dat zij “*dom werd gehouden en analfabeet*” is, is niet dienstig ter verantwoording van voormelde frappante onwetendheden inzake elementen omtrent Liberia en de Islam, het geloof dat zij vroeger zou hebben aangehangen, en die aldus tot haar directe leefomgeving behoren.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat de verzoekende partij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.6. De verzoekende partij verwijst inzake de subsidiaire beschermingsstatus naar de elementen ten grondslag van haar asielrelaas. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar relaas (zie sub 2.2.3. - 2.2.5.) en de elementen in het administratief dossier toont verzoekster niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig maart tweeduizend en elf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS